

них писати ані апострофа (') [як це за Грінченком зараз пишеться по всіх часописах та в усіх урядових виданнях Наддніпрянщини (гл. § 92)], ані „ъ“ [як радив і писав Нечуй-Левицький і як за порадою комісії Академії Наук¹⁾ пише багато письменників (§ 92, 2)], ані переписувати я, с, ю, ї через *йа, ѐе, ѝу, ѡі* [як це робить деколи Кримський], і вже зовсім неможливо писати „ъ“ [як це бачимо у „Словарі Уманця і Співки“] і т. д.²⁾ Треба виходити від законів своєї мови, не — чужої, від вчення своєї граматики, не — чужої, а що Москалі могли б, н. пр., наше *пѣать* прочитати за своє *пѣать* — то нехай! Наша граматика писана задля нас, на основі наших законів, отже

наше: *пѣать* треба читати як: *пѣать*
вязати „ „ „ *вѣязати*
імя „ „ „ *імя* і т. д.

„р“ 43. Після „р“ теж ніколи м'якого знаку не ставить ся, хоч у багатьох околицях України (Лівобережжя, Гуцульщина, Покуття, Буковина) воно живе і м'яко вимовляється (пор. літер.: *рямка, рѣтувати, рѣбий, буряк* і т. д.) Треба писати:

косар не — косарь
Харків „ — Харьков
тюрма „ — тюрьма . . .³⁾

¹⁾ Цю відомість узято із брошури В. Науменка: Загальні принципи українського правопису, Київ 1917, стор. 15.

²⁾ Виходить, що, н. пр., слово *пѣать* пишуть у нас іще так: *п'ѣать* (Грінченко), *пѣать* (Нечуй-Левицький), *пѣать* (Словар Уманця, Куліш, Кримський), та ще Кримський пише:

Пѣер, суб'єктивний, пѣеса, хоч: *хлоп'ятко, рум'яно, прислѣзѣ* (Лаговський). Нечуй-Левицький пише:

пѣяного, сім'я, а навіть: *з'єднання, з'єдено, з'явши* (Повісти, VIII) і стоїть проти апострофів.

А все це задля того, щоб відрізнити українську вимову губних перед м'якими (йотованими) голосівками від московської.

³⁾ Урядова правопись (грінченківка) зазначає м'якість „р“ (гл. § 92), Кримський його не зазначає: *книгар* (Лаговський). Стефаник пише: *цѣрькова* і таксамо Федькович.